

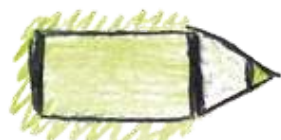
L'hora del Pati

Revista de l'escola Vedruna Gràcia

NÚM. 56 · JUNY 2025

ÍNDEX

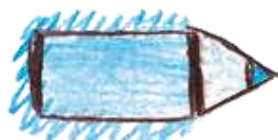
EDITORIAL

Pàgines 3 i 4

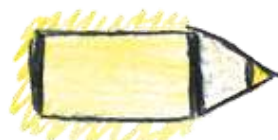
I3

Pàgina 5

I4

Pàgines 6 i 7

I5

Pàgines 8, 9, 10 i 11

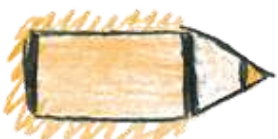
1r PRI

Pàgines 12 i 13

2n PRI

Pàgina 14

3r PRI

Pàgina 15

4t PRI

Pàgines 16 i 17

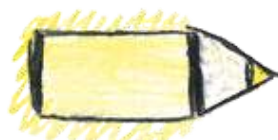
5è PRI

Pàgines 18 i 19

6è PRI

Pàgines 20, 21 i 22

1r ESO

Pàgines 23 i 24

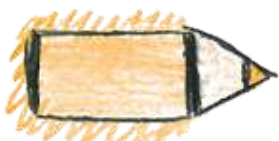
2n ESO

Pàgina 25

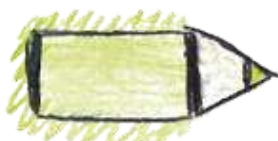
3r ESO

Pàgina 26

4t ESO

Pàgines 27 i 28

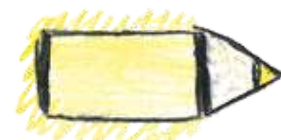
1r BAT

Pàgines 28 i 29

2n BAT

Pàgines 30 i 31

PASTORAL

Pàgines 32 i 33

ENTREVISTA

Pàgines 34 i 35

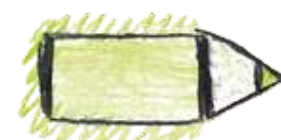
MENJADOR

Pàgina 36

BÀSQUET

Pàgines 37, 38 i 39

MÓN JOVE

Pàgines 40 i 41

AFA

Pàgines 42 i 43

La revista de l'escola Vedruna Gràcia és una iniciativa conjunta de l'escola Vedruna Gràcia i l'AFA de l'escola.

Edita: Escola Vedruna Gràcia
Disseny de la portada: Lyla Laurieri
Coordinació i correcció lingüística:
Anna Balaguer
Col·laboradors: tots els qui signen
els articles de la revista

L'HORA DEL PATI és una publicació plural i respectuosa amb la llibertat d'expressió. Vol ser ressò de les idees, les reflexions i la vida de l'escola. Els articles ens parlen de la manera de pensar dels seus autors.

Escola Vedruna Gràcia
Gran de Gràcia, 236. 08012 Barcelona
Tel. 93 218 82 69
www.vedrunagràcia.cat

DEL PÒSIT AL PROPÒSIT, APORTACIÓ VEDRUNA A L'EDUCACIÓ DEL PAÍS

El 26 de febrer de l'any 2026 farà 200 anys que, de la mà de Joaquina de Vedruna, les nostres escoles van començar a caminar amb una mirada especialment centrada en l'educació generalitzada de les nenes i les noies del país i a l'atenció de les persones més necessitades: malalts, orfes... Per aquest motiu, en pocs anys, la congregació es va estendre per tot Catalunya per “abraçar les necessitats de cada poble”.

El dia 22 de febrer de 2025, els equips directius, els representants de les AFA's i l'equip de gestió de les 39 escoles que formem la Xarxa de Fundació Vedruna Catalunya Educació - acompanyats per diversos ponents i autoritats educatives i amenitzats amb la música dels nostres alumnes del Combo de segon d'ESO- vam reflexionar sobre el llegat de Joaquina de Vedruna, una dona emprenedora, incansable i amb gran capacitat de crear xarxa. Fou pionera a concertar serveis amb les administracions locals de pobles i ciutats del país, amb un estil educatiu basat en l'acollida, l'amor, l'alegria, l'acompanyament i la confiança dipositada en cada infant i en cada jove, amb l'esperança posada a construir un món millor.

Avui, els docents i tots els treballadors i treballadores de l'Escola Vedruna fem nostre aquest llegat, el qual és vàlid i molt actual, i en fem propòsit per encarar el nostre futur basat en deu conceptes que han de ser el pal de paller del nostre projecte educatiu.

TRANSFORMACIÓ

Per afrontar els reptes i donar resposta a les necessitats d'avui i del futur, volem que el nostre alumnat esdevingui un agent de canvi a través d'una mirada crítica i del seu compromís.

IDENTITAT

Totes les escoles de la Xarxa Vedruna compartim unes mateixes arrels i un estil educatiu propi, basat en un clima familiar, proper, senzill, positiu i motivador.

PAÍS

Som fidels als nostres orígens, ens cal vetllar per la transmissió de la nostra cultura i tradicions, la nostra llengua, l'acollida i els valors democràtics.

ESCOLA CRISTIANA

Treballem la descoberta del fet religiós des dels valors d'inspiració cristiana que són valors universals, el sentit de les festes, de les tradicions, els testimonis, la simbologia... L'objectiu és que els alumnes coneguin la pluralitat de confessions religioses i sàpiguin que són més les coses que ens uneixen que no pas les que ens separen.

DIVERSITAT

Acompanyem la diversitat cultural generant espais d'acollida, vincles, diàleg i convivència. Acompanyem la diversitat de capacitats per tractar a tothom segons el que necessiti i demanar-li tot allò que pugui donar per a poder avançar.

QUALITAT

Oferim una educació per tal que cada infant i jove pugui adquirir uns aprenentatges òptims, atenent al seu ritme i a les seves necessitats, desenvolupant totes les seves capacitats amb l'acompanyament docent al llarg del seu itinerari escolar i una bona orientació acadèmica i professional. Èxit educatiu en l'àmbit personal i col·lectiu en relació als processos i resultats dels aprenentatges.

APRENENTATGES

L'escola és un espai d'aprenentatge. El propòsit de l'Escola Vedruna és l'educació integral, la que ens fa créixer en coneixements; però també la que ens estimula a ser persones crítiques i amb criteri, sanes i amb bones habilitats socials.

FORMACIÓ AL LLARG DE LA VIDA

En una societat canviant, fomentem la formació continuada de l'alumnat i també del nostre professorat, per poder donar resposta a les necessitats i reptes que van sorgint.

COMUNITAT

Som docents, alumnes, famílies i PAS que formem la comunitat educativa de Vedruna Gràcia i volem tenir una visió compartida del nostre projecte educatiu. Aquest curs i el que ve, tot el claustre docent ens dediquem a repensar el nostre projecte educatiu. També ho vam fer amb els representants de les AFA's de les escoles Vedruna el passat 22 de març, a Vic, i ho farem a partir del setembre vinent amb els alumnes i les famílies de l'escola que ho desitgin, d'aquesta manera fomentem la participació i el sentit de pertinença i corresponsabilitat. Som una comuni-tat oberta a l'entorn més proper i creem xarxa amb les altres escoles Vedruna.

SERVEI

Som una escola al servei de la societat, del nostre país, de la ciutat i de la Vila de Gràcia. Al servei de tota la nostra comunitat educativa i, concretament, al servei de cada infant i jove i de vosaltres, les famílies, que heu dipositat en nosaltres la vostra confiança.

Estem preparades i preparats per celebrar els 200 anys!

Montserrat Castelló Binefa
Directora

EL GRAN REpte DE FER-NOS GRANS: ENS HI AJUDES?

I3

Escrit per
les mestres d'I3

I3 és el curs on la majoria dels infants **inicien el camí de la seva escolarització**. És el primer any que tenen contacte amb l'escola "de grans" i on comencen les seves primeres interaccions amb els qui seran els seus companys i companyes d'aventures. Aquest fet implica moltes "primeres vegades" com ara la coneixença de noves mestres, la creació dels primers vincles amb els amics i amigues de la classe, i el reconeixement de nous espais. Totes aquestes novetats poden ser aclaparadores per alguns nens i nenes, i és per això que sempre recomanem respectar els ritmes d'adaptació que necessita cada infant.

Amb una mica de temps, els alumnes més petits de l'escola ja es mostren a les aules com si estiguessin a casa seva: entren als matins somrient, s'ho passen d'allò més bé jugant al pati amb les noves amistats i fan abraçades i petons a les mestres, mostrant així la seva alegria i confiança en l'ambient escolar. I és en aquest moment quan anem encabint, a poc a poc, les que seran les noves rutines dels infants.

De manera global i sistemàtica, les mestres anem introduint nous hàbits que ajudaran els més menuts a créixer i a ser cada vegada més autònoms.

Per ajudar-los, tenim una premissa que, per a nosaltres, és la més important: **el temps**. Aquest temps és necessari per transmetre als infants la tranquil·litat, la paciència, el suport i la motivació essencials per anar adquirint els nous reptes del camí cap a l'autonomia.

La manera com ho visquem els adults també és una part molt important del procés. Els transmetem en tot moment la confiança que són capaços d'aconseguir les noves fites per ells mateixos, i sempre posem en valor l'esforç i la seva actitud per davant del resultat.

Allò que ens omple més d'alegria com a docents són els moments en què sentim un "ho he aconseguit!" ple d'emoció o també veure els somriures d'orgull després de tant esforç. Aquests fets els vivim sempre com una festa i els compartim amb tot el grup d'alumnes i de mestres.

I és per tot això que, des de l'escola, sempre us animem a vosaltres, famílies, a ajudar els vostres fills i filles a fer-se grans. Un gran repte que alhora suposa una gran satisfacció!

AVIS I ÀVIES: EMOCIONS, RECORDS I APRENENTATGES

Aquest curs 2024-2025 hem començat una activitat molt especial dins de l'àmbit de l'educació emocional: **el projecte dels avis i àvies**. Al llarg de tot el curs, cada setmana un nen o nena de la classe ens presenta els seus avis i àvies i, d'aquesta manera, descobrim plegats les seves històries de vida, aficions, cançons preferides i molt més!

14

Escrit per
Cristina Baqué i
Clara Mas

Cada dilluns, un infant escollit per la mestra s'endú a casa **una carpeta plena d'enquestes**, amb l'encàrrec d'entrevistar els seus avis i àvies. Les preguntes ens ajuden a conèixer-los millor: quin és el seu nom complet, com els diuen a casa, quants anys tenen, a què jugaven quan eren petits, què els agrada fer amb els seus nets i netes i quina és la seva cançó preferida. També han de buscar i portar fotografies —antigues i actuals— que ens ajudin a posar cara als protagonistes de cada setmana.

Quan tornen a l'escola, ho fan ben preparats: després d'escoltar la cançó *Els avis i les àvies* del Pot Petit, ens reunim al racó que hem habilitat a la classe per a aquesta activitat. El nen o nena protagonista ens mostra les fotografies, les comentem tots junts i llegim les enquestes. Després ho col·loquem tot en el mural i **enganxem un gomet** segons l'edat dels avis, que ens servirà per fer una petita estadística i comparar edats entre avis, pares i alumnes.

Durant la setmana **escoltem les cançons** que ens han compartit els avis i àvies. Són peces musicals molt diferents de les que escoltem habitualment, però ens encanten i, sovint, acabem ballant-les plegats a la classe.

A més, un cop per setmana, donem l'oportunitat als avis i àvies de visitar-nos a l'escola i passar una estona amb nosaltres. Aquest moment és màgic, tant per a ells, que gaudeixen d'estar a prop dels seus nets i netes, com per als infants, que aprofiten per fer-los preguntes, descobrir com era la seva infantesa i sorprendre's de com ha canviat l'escola al llarg del temps. Ens crida molt l'atenció quan ens expliquen que, abans, els nens i les nenes anaven a escoles separades, que no tenien tantes joguines com nosaltres o que les seves classes no tenien noms d'animals com les nostres, que són les Foques i els Taurons.

Aquest projecte també té en compte la realitat de cada família. **Quan un infant no té els avis a prop perquè viuen en una altra ciutat o en un altre país, els oferim la possibilitat d'enviar-nos un vídeo amb una petita presentació.** D'aquesta manera, tot i la distància, podem sentir-los una mica més a prop i compartir també les seves històries. Aprofitem aquestes ocasions per parlar del lloc on viuen, descobrir com és la seva ciutat o país i, fins i tot, escoltar altres llengües diferents a la nostra. És una oportunitat molt enriquidora per obrir-nos al món i conèixer altres realitats a través de les experiències dels nostres companys i companyes.

Amb aquests avis i àvies hem fet activitats molt diverses i divertides com són explicar contes, escriure amb una màquina d'escriure antiga, fer una pizza o jugar a jocs tradicionals. Cada visita ens aporta emoció, aprenentatge i molts somriures.

Aquest projecte ens ajuda a conèixer millor d'on venim, a valorar les vivències dels nostres avis i àvies i a reforçar els llaços familiars i emocionals. I, sobretot, a entendre que darrere de cada avi o àvia hi ha una història fascinant per descobrir.

DORMIR AL PATI DE LA SORRA, L'ACAMPADA D'I5

15

Escrit per
Gemma Ribas i
Marta Vives

-Sabeu quants anys fa que fem l'acampada d'I5 a la nostra escola?
-Doncs, mooolts....., moltíssims! Aquest curs farem la 19a acampada!
-I sabeu com va començar tot?
-Tot va començar un estiu, el juliol del 2004 on les mestres d'infantil van fer un viatge a Itàlia per conèixer com treballaven les escoles italianes. Però no us penseu que la idea va sorgir d'aquell país, sinó que ens la van explicar unes mestres d'una altra escola Vedruna, les de Tona. Elles ens van explicar que, a la seva escola, feien una acampada per finalitzar l'etapa d'educació infantil. La idea ens va entusiasmar tant que vam tornar del viatge molt engrescades a fer també una acampada al pati de la sorra amb els nostres nens i nens d'I5.

Les tutores d'enguany d'I5, la Marta Vives i la Gemma Ribas hem fet una enquesta als infants per saber què esperen de l'acampada que farem al juny. Aquestes són les nostres preguntes i seves respostes:

Què us imagineu que farem a l'acampada?

Farem les tendes de campanya, dormirem a l'escola el divendres, ens donaran menjar, jugarem, estarem al pati de la sorra i jugarem amb els cotxes, jugarem dins les tendes, farem grups per dormir.

Què creieu que necessitarem?

Haurem d'agafar els sacs de dormir de casa i la roba per vestir-nos l'endemà, necessitarem un pijama i un coixí, també una llanterna per veure'ns-hi a la nit, mitjons per a quan sortim de la tenda o xancletes, una tauleta de nit, un peluix, un raspall i pasta de dents, el sopar.

Qui creieu que hi haurà?

La Marta, la Gemma, la Clara, l'Helena, l'Aina, l'Eli, l'Alibe, la Montse, la Sandra, la Cristina. Totes les mestres d'infantil i tots els nens i nenes dels Pingüins i els Dofins.

Hi haurà les nostres famílies a l'acampada?

No, dormirem amb una mestra. Dormir fora de casa ens fa tenir una mica de por.

Quantes tendes hi haurà?

4, 5, 6, 7, 8, 9,10...

Com creieu que muntarem les tendes?

Muntarem les tendes amb pals i mantes, muntarem les tendes amb la Marta i la Gemma i les nostres famílies.

Algú ha dormit mai en una tenda de campanya?

Sí, amb la família, en un càmping...

Com creieu que dormirem?

Amb un sac de dormir i un coixí. Dormirem en grups.

Heu dormit alguna vegada fora de casa?

Sí, a casa dels avis, a casa de la cosina...

Quan ens vindran a buscar les nostres famílies?

A les cinc de la tarda, a la una del migdia, durant el matí, a les deu del matí, a les vuit...

Com podeu veure, amb el que saben, no van mal encaminats.

Després, va sorgir la idea de fer una entrevista a persones conegudes com són els mateixos germans i germanes més grans que haguessin fet l'acampada quan feien I5. Algú va proposar que també vingués en Sergi Rocamora, un monitor de bàsquet i exalumne de l'escola que ens va dir que havia fet l'acampada quan era petit. I també vam saber que la Carla Muñoz, una mestra d'infantil que s'ha estrenat enguany a l'escola, havia fet l'acampada quan era alumna d'I5.

Així va ser com tots els infants d'I5, els Dofins i els Pingüins, ens vam reunir i, entre tots, vam pensar les preguntes que els podríem fer sobre les seves acampades, amb l'objectiu de conèixer alguns detalls de l'acampada que ens espera a final de curs.

Les preguntes que van anar dient i proposant van ser: quines coses necessitàvem per fer l'acampada, si calia una llanterna, si s'havia de portar pijama, si es dormia amb un sac o una manta, si van portar un peluix, si van fer jocs, què es feia l'endemà, si els van venir a buscar les famílies o marxaven sols cap a casa, d'on van sortir les tendes i qui les va plantar, si es van rentar les dents, si va ser divertida l'experiència, si en tenen algun record especial...

Al llarg de diversos dies, vam anar convidant les persones que coneixíem i que sabíem que havien fet l'acampada. Ens vam adonar que algun germà o germana no l'havia feta a causa de la pandèmia de la covid-19, com són la Kalinda, germana de l'Elektra; el Bernat, germà del Roger; el Bastien, germà de l'Emile, i l'Emma, germana de l'Aina.

Els que sí que van fer l'acampada i que van poder venir perquè els féssim l'enquesta van ser:

Carla Muñoz, mestra d'Infantil
Sergi Rocamora, monitor de bàsquet
Pandora, germana de l'Elektra
Èric Polo, germà del Mateo
Èric Rojas, germà de l'Olivia
Hèctor, germà de la Júlia
Duna, germana de la Gal·la
Arun, germà de l'Àlex

Dit i fet, els vam convidar a venir a la nostra classe i aquestes són les preguntes i les respostes que ens van anar dient:

—Quant fa que vau fer l'acampada?

Carla: Crec que fa 18 anys!

Sergi: Fa uns 15 anys.

Pandora: Fa 9 o 10 anys.

Èric Polo: Fa 7 anys.

Èric Rojas: Fa 3 anys.

Hèctor: Ara fa 3 anys.

Arun: Fa 3 anys.

Duna: Fa 3 anys, també.

—Qui va plantar les tendes?

Èric R.: Van ser les famílies.

Pandora i Èric P.: Ho feien les mestres el dia abans.

Duna: Ho feien les famílies.

Carla: Les mestres.

Sergi: Les mestres.

—Recordeu què vau haver de portar?

Arun: Un coixí.

Duna: El sac de dormir i el sopar.

Hèctor: Aigua.

Carla: El pijama, un peluix, una llanterna, una jaqueta, roba per a l'endemà, el sac de dormir, el necesser...

Èric R.: Roba per al dia següent, el raspall de les dents.

Èric P.: La roba per dormir, el sopar, una llanterna, l'aïllant.

Sergi: El pijama, un peluix de coala, el raspall de les dents, un got d'aigua, el sac de dormir..., una llanterna. No vaig portar manta perquè era l'estiu.

—Amb qui vau dormir?

Carla: Amb 4 o 6 amigues, sense les mestres. No teníem por!

Duna: Vaig dormir amb el Joan, l'Aram, l'Ainara, l'Ane i jo. També recordeu que l'Ane i el Joan no paraven de jugar.

Èric R.: Vaig dormir amb l'Unai i no paràvem de mirar per la porteta. Vaig dormir amb els meus amics.

Èric P.: Quan ho vaig fer jo, hi havia una mestra a cada tenda. A la meua tenda hi havia la Rosa.

Pandora: Em sona que hi havia un responsable de cada tenda. Dormia amb la Berta (germana del Mateo) i el Nico Resines. Les tendes, les triàvem nosaltres.

Hèctor: Recordeu que estava amb l'Àlex i que no parava de xerrar.

Duna: L'Helena em va dir que quan el Mussavir dormia no parava de cridar tot i que estava dormint.

Sergi: Vaig dormir amb els meus amics i fèiem grups: el Joan, la Júlia i la Sílvia. Ens va costar adormir-nos.

—Quines mestres hi havia?

Carla: Recordeu la Gemma, la Montserrat C., la Rosa Bover i la Rosa R.

Èric P.: La Rosa, la Gemma i també hi havia la Carme i la Montse. De la resta no me'n recordeu.

Pandora: La Rosa, la Montse, la Sandra...

Duna: La Gemma, la Montse, l'Alibe...

Èric R.: La Montse, la Gemma, l'Alibe i algunes més...

Arun: L'Alibe, la Gemma i algú més.

Sergi: La Marta, la Montserrat, la Gemma, la Rosa Bover, la Sandra...

—Quin era el tema de l'acampada?

Duna: La jungla, el safari.

Èric R.: Jo el recordeu perquè he vist alguna foto.

Èric P.: Anava d'indis. Els padrins de lectura ens van fer arribar un missatge.

Pandora: Els barrufets. Cada grup érem un barrufet. Nosaltres érem el mandrós.

Carla: Nosaltres érem pirates.

Sergi: El tema eren els indis.

—Recordeu quins jocs va fer?

Carla: *Vam fer activitats de pirates com buscar un tresor; ens vam transformar en pirates...*

Duna: *L'aranya peluda. Aquests jocs els fèiem en grup.*

Èric R.: *Vam fer dos equips i havíem d'omplir dues galledes; competíem entre grups.*

Èric P.: *Ja era de nit i dúiem una cullera a la boca amb una pilota de tennis-taula que no podia caure.*

Pandora: *No recordo els jocs, però recordo que anàvem amb les llanternes.*

Sergi: *Recordo que quan vam arribar, vam fer jocs de competir amb els amics. També vam fer algun joc de relleus.*

—Què va fer l'endemà de l'acampada?

Carla: *Van venir les famílies i vam fer un esmorzar tots junts.*

Duna: *Vam esmorzar, el van preparar els pares, ens vam vestir.*

Èric R.: *Vam mirar com els pares desmuntaven l'acampada.*

Èric P.: *Hi havia xurros i cacaolat, i esmorzàvem tots junts...*

Hèctor: *Abans d'esmorzar les portes s'obriren i tots vam córrer cap als pares.*

Arun: *Esperàvem al pati que vinguessin els pares.*

Sergi: *Vam esmorzar tots junts amb les famílies.*

—En teniu algun record especial? Us ho va passar bé?

Tots: *Sí, molt.*

Hèctor: *Jo m'ho vaig passar bomba. Al principi fa una mica de pena perquè no ets amb els pares, però després t'ho passes superbé.*

Èric P.: *Recordo que els padrins de lectura ens van ajudar a posar els pijames, abans d'anar a l'acampada sorties de l'escola, anaves a casa, et preparaves i tornaves a l'escola. Ens vam llevar a les 6 del matí.*

Duna: *A mi m'agradava ser el grup dels ràpids, estava amb la Gemma, però el sopar me'l va fer la mare d'una amiga que no sabia els meus gustos i no em va agradar.*

Èric Rojas: *La motxilla pesava molt, i m'ho vaig passar molt bé fent els grups.*

Arun: *Vam acabar molt tard de fer els jocs, cap a les dotze de la nit. Ens vam llevar a les 7 perquè les mestres ens deien: "Va! Anem a esmorzar".*

Pandora: *Vam ser els primers a adormir-nos i els primers a despertar-nos.*

Carla: *M'ho vaig passar molt bé amb els amics. Va ser una gran aventura! Recordo que vam haver de buscar un tresor.*

Sergi: *En tinc un record molt especial, ja que va ser una experiència molt maca. Vaig dormir fora de casa, separat de la família. A mi, de petit em costava molt dormir quan no era amb la meua família.*

Agraïm a totes les persones que s'han implicat i ens han ajudat per tal que aquestes acampades fossin possibles i fossin molt especials. No ens volem descuidar ningú, però hem de fer un esment especial a totes **les mestres d'infantil i de primària**, que no han dubtat a venir a ajudar-nos quan ho hem necessitat, a **les famílies**, que han posat del seu esforç i del seu temps, **al personal de neteja** per deixar-nos les aules en condicions...

Al llarg de tots aquests anys, gràcies a aquestes persones s'han pogut portar a terme totes les acampades, aquesta activitat tan bonica de la qual tothom té un record màgic i únic.

Ara tenim els infants d'I5 molt engrescats per fer **l'acampada**, no només pel fet dormir una nit a fora de casa, sinó perquè saben que, a més a més, dormiran a dins d'una tenda de campanya, al pati de la sorra de l'escola, amb totes les amigues i els amics de la classe, ben acompanyats de totes les mestres d'infantil. És un acomiadament d'etapa molt vivencial i emotiu, que tenim moltes ganes de fer.

MOLTES I MOLTES GRÀCIES!

PROJECTE ARTÍSTIC: YAYOI KUSAMA

A PARTIR DE LES SENSACIONS I COMENTARIS DELS ALUMNES DE PRIMER DE PRIMÀRIA

Som els nens i nenes de primer de primària, la classe dels Gira-sols i la classe del Circ, i us volem explicar el nostre projecte sobre l'art i la Yayoi Kusama! Ens ho hem passat superbé jugant amb els colors, els punts i les formes. Voleu saber tot el que hem fet? Doncs us ho expliquem!

Tot va començar quan un dia ens van preguntar: **"Tothom pot ser un artista?"** No sabíem ben bé la resposta, però aviat la vam descobrir! Primer, vam conèixer **Yayoi Kusama**, una artista japonesa que va tenir uns inicis difícils. Ens va sorprendre molt veure com amb una forma tan senzilla es podia fer obres d'art espectaculars. Ens va encantar veure els seus quadres, escultures i instal·lacions plenes de color i imaginació. Vam aprendre que ella veu el món ple de punts i que li agrada compartir aquesta visió amb tothom.

A partir d'aquí, vam començar a fer d'artistes nosaltres també! Una de les primeres activitats que vam fer va ser modelar carbasses de fang, com les que fa Yayoi. Cada un de nosaltres va fer la seva pròpia carbassa, donant-li forma amb les mans, i després les vam pintar amb els famosos punts de Kusama. Ens va encantar veure com, tot i seguir el mateix procés, cada carbassa era diferent i única! També vam fer tentacles de plastilina, inspirats en les escultures de Kusama, i vam decorar altres espais de la classe amb puntets.

Com que Yayoi Kusama treballa molt amb **la imaginació i les formes abstractes**, nosaltres també vam voler experimentar amb aquest estil. Vam fer dibuixos abstractes plens de punts, línies i formes diferents. Al principi semblava difícil perquè no hi havia normes concretes, però de mica en mica ens vam animar... i vam veure que podíem fer volar la imaginació i crear composicions molt boniques.

Un dels moments més especials del projecte va ser quan un matí vam anar a la plaça de la Vila de Gràcia per dibuixar al natural la Torre del Rellotge. Ens vam convertir en artistes exploradors i vam observar amb molta atenció la forma de la torre, els detalls de l'edifici i les ombres que feia el sol.

1r
PRI

Escrit per
Aina López, Xavier
Teixidó i Laia Caballero

Amb els nostres llapis i fulls, vam fer el nostre dibuix intentant captar-ne tots els detalls. Ens vam sentir com autèntics **artistes urbans**!

Quan vam tornar a l'escola, vam continuar treballant en el nostre projecte amb més activitats. Vam fer treballs de **simetries** i **autoretrats** utilitzant punts, com feia Kusama. Ens va sorprendre veure com podíem representar-nos a nosaltres mateixos amb una tècnica tan senzilla i divertida. Cada autoretrat era únic i especial, igual que nosaltres!

Però el millor de tot va ser preparar **l'exposició final** per a les famílies! Teníem moltes ganes d'ensenyar-los tot el que havíem fet. Quan van arribar, els vam convertir en visitants d'un museu molt especial, on nosaltres érem els guies. Els vam conduir per les diferents parts de l'exposició: primer, van passar per la nostra classe, on els vam explicar qui era Yayoi Kusama i van veure les nostres carbasses de fang, els tentacles i el racó artístic.

Després, van passar pel passadís, on hi havia els nostres dibuixos abstractes, i per l'escala, on havíem penjat el nostre dibuix de la Torre del Rellotge. Finalment, al darrer passadís, van veure els treballs de simetries i els nostres autoretrats. Però la part més divertida va ser la sala blanca! Quan hi entraves, tot era blanc, però allà mateix podíem enganxar gomets de colors per transformar-la en una sala plena de punts, tal com ho fa Yayoi Kusama en les seves instal·lacions. Ens ho vam passar genial mirant com la sala canviava de mica en mica amb cada nou punt!

Aquest projecte ens ha ensenyat moltes coses. Hem après que l'art pot ser molt divertit, que els punts poden transformar qualsevol espai i que nosaltres també podem ser artistes. Ens ha encantat jugar amb els colors, experimentar amb diferents materials i compartir tot aquest procés amb les nostres famílies. Ara, quan veiem un punt, no el mirem igual... Potser darrere hi ha una gran obra d'art esperant a ser creada!

Aquest projecte, no l'oblidarem mai!

LA CIUTAT DE LES MARAGDES T'ESTÀ ESPERANT!

2n
PRI

Escrit per
Paula Daniel i
Ona Lassierra

A finals de desembre, a les classes del Foc i dels Dinosauris de segon de primària van aparèixer un munt de dibuixos de personatges diferents i un missatge que deia: **“La ciutat de les Maragdes t'està esperant”**. Van sorgir un munt de preguntes com ara “Què farem? És un projecte nou? On és la Ciutat de les Maragdes? Qui són aquests personatges?”

Després d'investigar una mica, vam saber que la ciutat de les Maragdes era a la regió imaginària d'Oz on vivia un Mag i on, un bon dia, hi arribava una nena anomenada Dorothy. Les mestres ens van explicar que representàrem una versió de l'obra que va escriure en el seu moment en Lyman Frank Baum.

Fer teatre va ser tota una **aventura**: vam haver de llegir tota l'obra en veu alta que, al principi, ens va semblar llarguíssima; després, vam haver d'escollir quins personatges ens agradaria representar i, finalment, les mestres van dir-nos quin personatge seríem.

Durant les vacances de Nadal ens vam aprendre el text del nostre personatge i en tornar a l'escola ja vam començar a assajar.

Per saber més coses sobre què significa fer teatre, ens va visitar la Rosa Gàmitz, una actriu i pedagoga teatral. Vam gaudir moltíssim escoltant-la. A partir d'aquí, ens vam endinsar en el món del Mag d'Oz des de diferents àrees; vam aprofundir en el coneixement del seu autor i dels diferents personatges que hi apareixen; vam aprendre com es diuen les diferents parts d'un escenari, i vam convertir-nos en grans artistes ja que també vam haver de crear els decorats per a les nostres escenes.

Finalment, els dies **6 i 7 de març de 2025** vam representar l'obra davant les nostres famílies. Va ser un moment molt emocionant que recordarem sempre.

ESPIOLÍMPICS

EL BLOC DE TERCER DE PRIMÀRIA

Escrit pels
alumnes de tercer
de primària

3r
PRI

L'alumnat de tercer de primària, dins de l'àrea de llengua catalana, hem estat treballant diferents tipologies de textos al llarg del curs. Una d'elles ha estat el text narratiu, amb el qual hem après a escriure **notícies** i **contes**. Hem vist que tant l'un com l'altre segueixen una estructura concreta. En el cas dels contes, tenim la introducció o plantejament, el nus i el desenllaç. En el cas de les notícies, hi ha el titular, el cos, la imatge, la data i el reporter o reportera.

El conte que cadascú va escriure va ser el text que va participar en el concurs literari de Sant Jordi. Mentre que les notícies que hem anat escrivint al llarg del curs, bé referents a aspectes de l'escola i la classe bé a temes més personals i familiars, les hem penjades en

el bloc de tercer, un bloc conjunt entre les dues classes de tercer de primària. A més de compartir aspectes del dia a dia, també hem pogut intercanviar comentaris.

El nom del bloc, **Espiolímpics**, ve de la barreja dels dos noms de les dues classes de tercer, **els Espies** i **les Olimpíades** i el van escollir els mateixos alumnes després de fer un concurs. De la mateixa manera es va escollir la imatge del fons de pantalla del bloc. Es va fer un concurs entre tots els dibuixos que van fer tots els infants de tercer i quart de primària.

Ens encantaria poder compartir amb vosaltres l'enllaç perquè poguéssiu tafanejar, però malauradament és privat i només accessible a l'alumnat i famílies de tercer. **Esperem que us hagi agradat la idea i l'activitat!**

Fa un temps, el Martí i l'Anas va anar a veure la pel·lícula de Minions 4 i els va agradar molt. Va ser la millor peli de 2024. Us la recomanem!

Reporters:
Martí Ribera i
Anas Muhammad

EL TEATRE PREN VIDA

Aquest curs, a quart de primària ens hem endinsat en una aventura teatral que ha durat quatre mesos i que ens ha regalat grans moments, aprenentatges i emocions. Hem portat a terme un projecte de teatre en què cada grup classe ha treballat una obra diferent: els de quart A hem representat *L'illa del tresor* i els de quart B, *La casa de les pèrdues*. Es tracta de dues històries ben diferents, però amb un mateix objectiu: **fer créixer el gust pel teatre i descobrir tot el que s'hi amaga.**

El projecte va començar amb una aproximació al text teatral: quines parts té, com s'estructura i què el fa especial. Un cop repartits els papers, ens vam convertir en una veritable companyia de teatre. Això volia dir no només memoritzar el text, sinó també treballar en equip, confiar en els altres i respectar el ritme de tothom. Per aconseguir- ho, vam fer jocs de cohesió, dinàmiques de grup i activitats d'expressió corporal i vocal.

4t
PRI

Escrit per
Albert Raich i
Alba Roig

Durant els assajos, vam practicar la veu, el moviment, la mímica, la improvisació i la presència escènica. També vam aprendre a controlar les expressions facials i l'actitud mentre estàvem a escena, tant quan ens tocava parlar com quan no; perquè ser part de l'escena vol dir estar-hi presents en tot moment. A poc a poc, les escenes anaven agafant forma i, cada setmana, hi afegíem detalls que feien créixer la qualitat de les representacions. A més, vam reflexionar sobre quina actitud ha de tenir una companyia de teatre: el compromís, el respecte i moltes ganes de millorar.

A QUART DE PRIMÀRIA

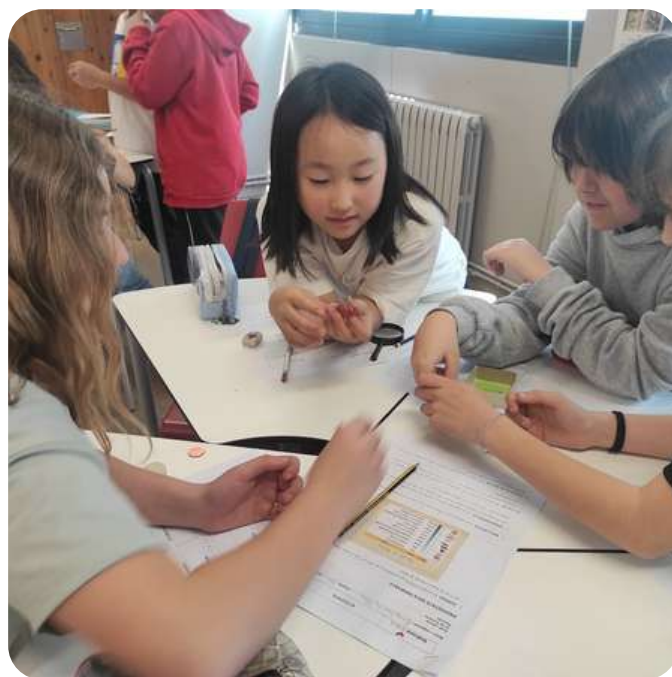
Un dels moments clau va ser quan vam decidir convidar les famílies a veure l'obra. Vam escriure plegats un correu formal per explicar-los la nostra proposta i quan el gran dia va arribar els nervis es van instal·lar ben aviat entre nosaltres. Des de primera hora del matí sabíem que era un dia especial... i així va ser! Les dues representacions van ser tot un èxit, plenes de talent, esforç i entusiasme.

Aquest projecte ha estat una experiència molt enriquidora per a tots. Els alumnes han gaudit, han après i s'han implicat com veritables artistes. De fet, molts no volien que s'acabés!

DESCOBRINT ELS SECRETS DELS MINERALS!

5è
PRI

Escrit per
Roger Garcia i
Laia Mulet

Al llarg del segon trimestre del curs 2024-2025, a cinquè de primària hem estat explorant el món fascinant de la geologia. Dins del projecte, hem conegut les capes de la Terra, hem après com es formen les roques i quines característiques tenen, la diferència entre roques i minerals, i la importància que tenen en el nostre dia a dia. Però una de les activitats més emocionants ha estat, sens dubte, l'experiment per descobrir les propietats dels minerals.

L'activitat va començar amb unes capsetes plenes de misteris: una col·lecció de minerals ben diversos, amb formes, colors i textures diferents. Ens vam convertir en autèntics científics i científiques, i vam seguir el mètode científic per observar, descriure i comparar cada mostra.

Què vam investigar?

Cada grup de treball va rebre diversos minerals que després es van anar intercanviant, com ara la pirita, el quars, la calcita, el basalt, la fluorita o el feldespat. Vam fer servir lupes, claus de classificació i eines senzilles per investigar-ne les propietats. Aquí teniu algunes de les proves que vam fer:

Color

Encara que sembla fàcil, alguns minerals poden tenir colors diferents. Per exemple, el quars pot ser transparent, blanc o fins i tot rosat!

Brillantor

Observàvem si la superfície era brillant, com un metall (per exemple, la pirita sembla or!), o bé mat, com el basalt.

UN EXPERIMENT MOLT ESPECIAL A CINQUÈ DE PRIMÀRIA

Duresa

Seguint l'escala de Mohs, vam provar si els minerals es ratllaven amb l'ungla, amb una moneda de cinc cèntims d'euro i amb unes tisores d'acer. El sulfur, per exemple, és tan tou que el podem ratllar amb l'ungla, mentre que el quars és molt dur.

Forma dels cristalls

Vam mirar com eren les formes naturals que tenen alguns minerals. La calcita, per exemple, pot formar cristalls amb cares planes i formes geomètriques molt curioses.

Ratlla

Amb una cartolina blanca, vam comprovar quin color deixava el mineral quan l'arrossegàvem per sobre.

Què vam aprendre?

Amb totes aquestes observacions vam entendre que cada mineral és únic, i que les seves propietats ens ajuden a identificar-los i classificar-los.

També vam descobrir que molts dels objectes que fem servir cada dia contenen minerals: el quars es fa servir per fabricar rellotges i aparells electrònics, i el guix s'utilitza per fer guix escolar i materials de construcció.

Per acabar l'activitat, vam fer una posada en comú oral amb les conclusions a les quals cada grup havia arribat i vam compartir les fitxes descriptives. Ens vam sentir com autèntics científics i científiques i vam gaudir molt compartint tot el que havíem descobert!

Una experiència per repetir

Aquest experiment ens ha ajudat a mirar la natura amb uns altres ulls. Hem après a observar amb més detall, a treballar en equip i a tenir paciència i curiositat, qualitats molt importants per a qualsevol persona que vulgui entendre el món.

Sens dubte, aquesta ha estat una de les activitats més engrescadores del nostre projecte de geologia... i, qui sap, si haurà despertat alguna vocació científica!

Autumn in Collserola

6th A and 6th B

6è
PRI

Escrit pels
alumnes de
sisè de
primària

On Friday the 22nd of November 2024 we went to Collserola with Laura, Marta, Anna and Miss Lizzie. We walked a lot and we were very tired.

We left school towards Lesseps Square and we continued walking up to Alfonso Comín Square. We saw La Font del Racó that is a natural park very green and leafy.

It was very beautiful and big but it was closed. Normally there are two cats but we didn't see them because we were making too much noise.

We had breakfast in front of the Cuca de Llum Station and organized ourselves with all the materials we needed.

We passed next to an Animal Shelter. The purpose of the shelter is to welcome animals in situations of helplessness, abandon and abuse. They are sheltered in better conditions until finding a definitive and caring home for them.

The shelter is on 10th Guarda Anton street in Barcelona (very close to the Funicular del Tibidabo Station).

If you want to adopt an animal from the shelter you need to:

- be more than 18 years of age.
- have all the family members agreed to the adoption.
- have enough money to pay for food, medicines, and veterinary care.
- be a responsible family who protects, loves and cares for them.

Next to the shelter there were some stairs we had to climb up. They were very narrow and rocky. There were a total of 133 stairs. We ended up a bit tired.

The weather in Barcelona was really terrible the previous days. It was so windy. But when we got there it was sunny, so nice and relaxing.

We stopped at a bridge where we could see the **Funicular del Tibidabo** coming up and down. It is also known as La Cuca de Llum. There are two Trains made of metal, one is red and the other one is silver. It takes about 4 minutes to get to Tibidabo. The Funicular del Tibidabo was founded in 1901. The Funicular opens on weekdays from 10:00 to 20:00. And from 11:00 to 18:00 on weekends.

The most plants we saw in Collserola were **asparagus** and **wild cherries**.

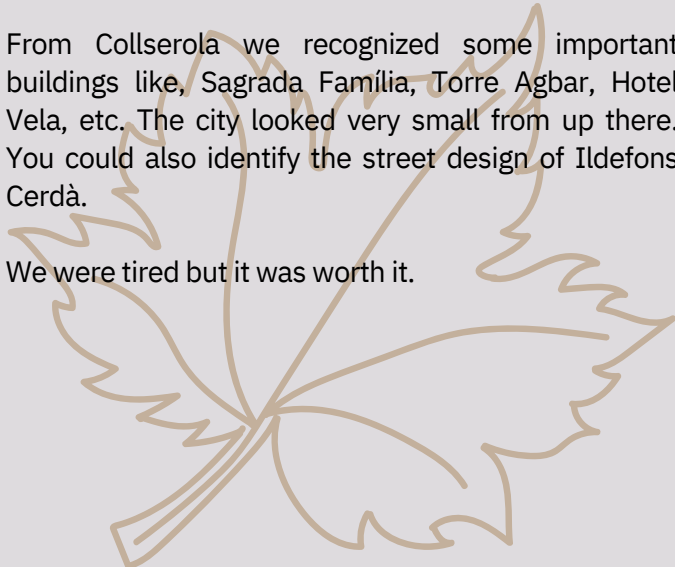
On the way up to Tibidabo we saw a lake. This lake was inside El Viver de Can Borni. In front of Can Borni there was a fountain with really fresh and slightly cold water. Next to the fountain there was a bench. On that bench there was a gentleman who we talked to.

We saw more animals in Collserola than in the city. We suppose it is because Collserola is more relaxing than Barcelona.

When we got to the top of the mountain we played a game that Miss Lizzie prepared with 19 questions. The questions were about Collserola.

From Collserola we recognized some important buildings like, Sagrada Família, Torre Agbar, Hotel Vela, etc. The city looked very small from up there. You could also identify the street design of Ildefons Cerdà.

We were tired but it was worth it.

In Tibidabo there were so many attractions like the Roller Coaster, Pirate Ship, Free Fall, Crash Cars, the plane, Hotel 666, Ferris Wheel, Watchtower, Logs and Flying Chairs.

On the top of Collserola there was the Christ the Redeemer statue. It started being built on 19th April 1922 and finished in 1935. It is not unique. There are 30 variations of the statues around the world. It doesn't come from Brazil, it originated in France.

One of the most famous rides in Tibidabo is the Plane. There is a date under the wing, 23.09.1928. It is the date when it was built.

We also saw the water Tower that was built in 1905 and at that time it was much more than a building. It was the highest water tank in Barcelona. 500 meters above sea level and insures the city water pressure.

In Collserola we can also find the Observatory Fabra. It is one of the oldest in the world. It was established by the Reial Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona in 1904. It has 2 telescopes.

When we were walking to Tibidabo we passed a strange garden. There was a helicopter and a statue. The helicopter is there because the owner is a French pilot that decided to decorate his garden with an aviation theme.

We ate sandwiches near Tibidabo. We had two sandwiches and an apple instead of packed lunches. We used hooks to collect all the rubbish we found. For example, Plastic, glass, paper, cigarettes, aluminium... Collserola is very dirty!!! We also used a counter to count the cyclists and other things.. Then we used a pocket scale to weigh how many kilos of trash we collected.

We picked up 8,5 kg of rubbish. 6,5 Kg going up and 2 kg going down. 106 pieces of glass, 95 pieces of plastic, 50 cigarette buds, 28 pieces of paper, 15 tissues, 10 pieces of aluminium, 5 pieces of metal 4 tins, 13 droppings and 1 wrapper.

In Collserola there were lots of tourists. There were people from Barcelona, Netherlands, Germany, Canada, Argentina, London, Colombia, Switzerland, Brazil, Ecuador, Mallorca, Belgium, France ...

The average age of people was 50 but there were some 80 year old people walking in Collserola.

Normally they come three times a week. The majority of people don't pick up trash, but there are some that do.

We didn't know we would walk so much! At the end of the day we walked a lot. How many steps did we do? We walked around 21.899 steps. That's nearly 16 kilometres! And we climbed 58 floors.

Visita a l'Observatori Fabra

Els dies 19 i 26 de novembre de 2024 els alumnes de primer d'ESO B i A respectivament van anar a l'Observatori Fabra. Allà ens van explicar un munt de coses sobre l'astronomia i, sobretot, dels asteroides, que és el que els científics de l'observatori estudien. També ens van explicar la història i l'origen de l'observatori.

1r
ESO

Hi vam anar amb l'objectiu d'aprendre més sobre el tema que estudiàvem a socials: la meteorologia i la climatologia. Però allà també vam aprendre molt sobre altres temes com, per exemple, l'astronomia.

Escrit per
diversos alumnes

L'Observatori Fabra

L'Observatori Fabra, situat a la serra de Collserola, és un dels observatoris en actiu més antics del món. Pertany a la Reial Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona. Antigament estava situat a la Rambla, però el 1894 va començar el projecte d'un nou observatori astronòmic situat fora de la ciutat que es va fer realitat a partir de l'any 1901 gràcies a l'industrial i mecenes Camil Fabra i Fontanills, marquès d'Alella i exalcalde de Barcelona, al qual també li deu el nom.

L'observatori es va inaugurar el 7 d'abril de 1904 i Comàs i Solà en fou el director durant els primers anys fins que el 1912 va passar a càrrec d'Eduard Fontserè, fundador del primer Servei Meteorològic de Catalunya el 1921.

Des de l'any 1914, s'hi fan observacions meteorològiques diàries. Això és molt important perquè vol dir que es tenen dades d'una sèrie ininterrompuda des de llavors. Des del 2014 és Bé Cultural d'Interès Nacional pel govern de la Generalitat de Catalunya.

La Reial Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona

La Reial Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona és una institució amb més de 250 anys d'història, situada en un edifici del segle XVIII a la Rambla de Barcelona. Té per finalitat actuar com a element promotor i de referència en l'àmbit de la cultura i la societat catalanes pel que fa a les ciències i les arts aplicades.

La meteorologia

És una ciència interdisciplinària que estudia l'estat del temps, el medi atmosfèric, els fenòmens meteorològics i les lleis. Els especialistes en meteorologia són els meteoròlegs. Utilitzen principis científics per observar, explicar i pronosticar el temps. En el cas de l'Observatori Fabra, ens van explicar que els meteoròlegs no prediuen el temps, sinó que el certifiquen.

Els instruments de mesura

El pluviògraf és l'instrument més antic del món que registra dades sobre la intensitat de pluja.

El termòmetre és l'instrument que serveix per mesurar la temperatura de l'aire. Els que vam veure estaven posats dins d'una caseta perquè no poden rebre directament els raigs solars ni tampoc estar en contacte amb parets, ja que aleshores els registres no serien del tot fiables.

L'anemòmetre ens indica la velocitat o la intensitat del vent. El més usual és el de cassolotes. Un comptarevolucions mesura el nombre de voltes per saber la velocitat del vent.

El penell és un instrument que es mou en funció de la direcció del vent i serveix per saber si ve del nord, el sud, l'est, l'oest, etc.

L'heliògraf serveix per enregistrar les hores de sol. El que hem vist consisteix en una bola de vidre que actua de lupa i va cremant un cartonet graduat en hores i mitges hores. Aquest cartonet s'ha de canviar cada dia.

Vam acabar la visita a la terrassa de la cúpula, on hi ha l'heliògraf. Allà vam poder gaudir d'unes vistes panoràmiques espectaculars.

L'astronomia

L'astronomia estudia els planetes, els satèl·lits naturals, els estels, les nebuloses, les galàxies, els meteorits, els asteroides i els cometes. La paraula *astronomia* prové del grec, que significa *estrella* i *lleï*. Els científics que treballen a l'Observatori Fabra ens van explicar que aquesta és l'activitat principal que s'hi fa.

El telescopi

Està situat sota la cúpula que cobreix l'edifici. El telescopi és molt antic. Va ser dissenyat per Josep Domènech, es va construir a França i l'any 1904 es va instal·lar a l'Observatori Fabra.

Vam pujar a la cúpula i vam poder veure com es desplaça el telescopi a través d'una rails situats al terra. També vam poder veure com s'obre i es tanca la cúpula i ens van explicar coses curioses que mai ens hauriem imaginat com, per exemple, que el telescopi de l'observatori pesa més de vuit tones i fa set metres. A més, no està enganxat a terra perquè si no la imatge que veuríem a través del telescopi seria borrosa i en continu moviment.

Però ara el telescopi ja no es fa servir amb finalitats científiques. Per culpa de la contaminació lumínica, es va haver de traslladar a la serra del Montsec. Actualment el telescopi serveix per fer visites nocturnes i poder veure les estrelles.

En conclusió, va ser una excursió molt interessant i la recomanem molt.

Jornades de vela

al Reial Club Marítim

2n
ESO

Escrit per
Àngels Roca i
Núria Almeida

Des de la matèria d'educació física, les noies i els nois de segon d'ESO han pogut gaudir de tres matins de vela lleugera al mar. Aquesta activitat s'emmarca dins del programa de dos anys que l'Ajuntament de Barcelona organitza per promoure l'esport de mar. El proper curs, a tercer d'ESO, aquests mateixos alumnes aprendran tècniques de surf. És un tastet que pot engrescar a alguns a continuar en un futur amb alguna activitat nàutica. En qualsevol cas, amb aquesta activitat adquireixen les nocions bàsiques per dirigir una petita embarcació o una taula de surf.

A les 9 del matí hem arribat al Reial Club Marítim de Barcelona, on ens han rebut els monitors. De casa portaven els escarpins, la samarreta de licra..., però realment, per pujar a l'embarcació, s'han hagut d'equipar amb un vestit de neoprè i una armilla salvavides. Un cop preparats, s'han dividit en grups de vuit, han pujat a una llanxa motora i han remolcat l'embarcació de vela des del port fins al mar.

Per parelles, han pujat al veler i allà ha començat el repte: havien de ser capaços de dirigir l'embarcació tots sols fent un recorregut assenyalat per boies. Ho han fet molt bé i en el camí de tornada els alumnes han comentat que han gaudit molt de l'experiència. Per cert, després han tingut una ben merescuda recompensa: una dutxa amb aigua calenta!

El congrés de l'alimentació

Fa uns mesos vam fer un congrés sobre l'alimentació a l'espai Fontana. Aquest és un projecte que vam estar preparant durant el segon trimestre del curs a les hores de projecte.

3r
ESO

Escrit per
Josep Oromí i
Dani Marín

Primer, es va fer una introducció amb alguns treballs sobre la nostra pròpia alimentació i la creació d'un menú sostenible amb diferents requisits. Després, vam començar a treballar en una pregunta on vam haver d'investigar una mica per, després, elaborar un pòster científic i, finalment, vam preparar una exposició per al congrés, en el qual van assistir les nostres famílies.

Paral·lelament, i per organitzar el congrés, els professors van crear comissions amb diferents tasques: dissenyar el logo, enviar les inscripcions a les famílies, organitzar un pica-pica saludable... per tal que el congrés sortís bé. Finalment, el dia 2 d'abril de 2025 es va realitzar el congrés a l'espai Fontana. Cada comissió va organitzar la part que li tocava, els pares van anar arribant i vam començar a fer les exposicions. A la mitja part vam oferir el pica-pica i hi va haver un relleu de pares, de manera que els que ja havien vist el seu fill se'n van anar i van entrar els dels companys que exposaven a la segona part.

Salve, Magna Celebratio!

4t
ESO

Escrit per
Lyla Laurieri

L'últim diumenge del mes d'abril de 2025, alguns alumnes de llatí de quart d'ESO i de primer i segon del batxillerat humanístic vam anar al **Museu de Badalona** com a voluntaris per ajudar en diverses activitats durant la **XX edició de la Magna Celebratio 2025**, un festival de reconstrucció històrica en què la nostra escola ja havia participat anys enrere. Al llarg de la jornada, es van dur a terme diversos tallers vinculats a les grans celebracions romanes.

Un cop allà, cap a les deu del matí, vam col·laborar en els preparatius abans que comencessin les activitats. Cap a les onze, la gent, principalment famílies, va començar a arribar i les paradetes amb els tallers es van anar omplint a poc a poc. Durant tot el matí vam ajudar els infants que venien a participar en les activitats, proporcionant-los els materials necessaris i guiant-los pas a pas perquè sabessin què havien de fer.

Hi havia un **taller de mosaic** (*opus musivum*), inspirat en el fet que als romans els agradava decorar el terra de casa seva amb paviments plens de tesel·les, sovint en forma de mosaics. Ho sabem gràcies a les troballes arqueològiques tant a les excavacions de Baetulo com a altres ciutats romanes. En aquest taller, els nens podien gaudir tot fent el procés de construcció del seu propi mosaic, tal com ho feien els romans.

L'objectiu del taller de **Kapla**, en canvi, era recrear mitjançant un joc les construccions d'edificis romans emblemàtics com ara aqüeductes, *domus* o temples de manera senzilla i divertida, perquè els més petits de la casa se sentissin arquitectes i posessin en pràctica la seva creativitat.

També hi havia un *taller de corones vegetals*, en què els participants elaboraven la seva pròpia corona de flors. Aquest costum era propi de les dones romanes, que utilitzaven aquestes garlandes per aromatitzar les estances, penjant-les del sostre o de les parets.

A més, decoraven els caps de les núvies o dels convidats als casaments. També era habitual col·locar una corona de lloret als qui sortien victoriosos d'una cursa o d'un combat, una tradició que encara es conserva avui dia.

Finalment, al taller d'**estendards romans** es recreaven, a través de manualitats, algunes figures importants per als romans, com ara l'àguila romana (*aquila*), el *signum*, el *signifer* o el *vexillum*.

Tothom va gaudir molt mentre participava als tallers, i pensem que va ser una experiència molt enriquidora per a nosaltres. Finalment, cap a les dues del migdia, després d'ajudar a recollir el material utilitzat, vam marxar cap a casa.

Va ser una experiència molt gratificant, sobretot pel fet de poder fer de monitors durant unes hores i ajudar les persones que participaven en la *Magna Celebratio 2025*, convertint aquell dia en una jornada molt especial i divertida. Esperem tornar-hi el proper curs.

Valete!

MAGNA
CELEBRATIO

Visita a l'ICMAB

1r
BAT

Escrit per
Sara Martín,
Fabio Dionisio i
Àlex Rangel

El dimecres 19 de febrer de 2025, els alumnes de primer de batxillerat que cursem l'optativa de reptes científics vam visitar l'ICMAB (Institut de Ciència de Materials de Barcelona), un centre d'investigació dedicat a l'estudi i desenvolupament de nous materials amb aplicacions innovadores.

L'objectiu de la visita era aprendre sobre els materials i les seves propietats i conèixer de prop les investigacions que s'hi realitzen i les persones que hi treballen com ara Karla Mena, una química que investiga sobre la càrrega de dispositius mòbils a partir dels camps magnètics ambientals.

A més, vam participar en dos tallers sobre camps magnètics i electricitat i vam visitar dos dels laboratoris especialitzats.

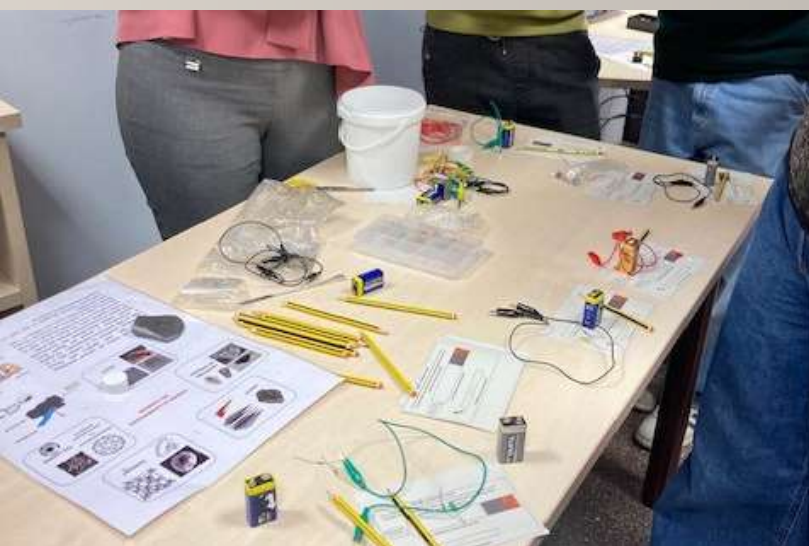
per descobrir la ciència dels materials i les seves aplicacions

En el primer taller, vam utilitzar grafit per comprovar-ne la seva conductivitat elèctrica. En el segon, vam construir un circuit senzill, amb un fil de coure i un imant, per generar moviment, demostrant així el principi bàsic del funcionament dels motors elèctrics. Aquesta activitat ens va ajudar a entendre com els camps magnètics poden convertir-se en energia mecànica de manera senzilla i eficient.

Finalment, vam baixar als laboratoris. A l'*Scanning Probe Microscopy Service* vam poder veure el microscopi de forces atòmiques (AFM) i l'*Scanning Tunneling Microscopy* (STM). Després, al laboratori *Thin Films* ens van explicar en què consisteix la creació de nous materials amb tècniques com ara la deposició d'òxids.

L'ICMAB treballa en diversos camps de recerca, com són la superconductivitat i la fabricació de pel·lícules primes. Aquestes investigacions tenen aplicacions en sectors com l'energia, l'electrònica i la biomedicina. Per exemple, la superconductivitat permet el desenvolupament de cables que transporten electricitat sense pèrdues d'energia, i les pel·lícules primes s'utilitzen en pantalles de dispositius electrònics.

Aquesta visita ens va permetre conèixer de prop com es desenvolupen nous materials i com aquests poden transformar el nostre dia a dia. Considerem que la recerca que es duu a terme a l'ICMAB és molt important per al progrés de la tecnologia i la sostenibilitat. Recomanem aquesta experiència a futurs alumnes, ja que ens ha proporcionat una visió força real i aplicada de la ciència dels materials.

UN LLOC ON CRÉIXER: EL VIATGE QUE COMENÇA A L'ESCOLA

Encara recordo el dia que vaig entrar per primera vegada a l'escola. De la mà dels meus pares, amb la motxilla preparada i el cor ple de nervis i d'il·lusió, vaig travessar una porta que, sense saber-ho, m'obriria les ales. Era petita i tot em semblava gegantí: els passadissos, els adults, les mirades curioses dels companys que, com jo, no sabien què els esperava... No ho sabíem, però aquell dia començava un viatge que ens marcaria per sempre.

L'acollida d'aquell primer moment ja mostrava l'essència de l'escola: la proximitat, la calidesa, el respecte pels ritmes de cada infant. Els pares podien entrar a l'aula, compartir aquell moment únic i descobrir que allò no era només una escola, sinó una segona casa. Vam seure a les cadires, vam sentir la mestra parlar-nos d'aprendre, una paraula misteriosa que encara no sabíem què volia dir, però que molt aviat es convertiria en el motor de tot.

A poc a poc, ens vam anar fent nostre l'espai. Cada classe tenia un nom, un animal, una mascota que ens acompanyaria a casa algunes setmanes per ensenyar-nos, sense saber-ho, la responsabilitat, el compromís, la cura dels altres. Apreníem jugant, descobrint, compartint. I mentre nosaltres creixíem, el nostre món també ho feia. Primer, les lletres; després, les paraules, les frases... fins a construir pensaments.

Recordo especialment el moment en què vaig aprendre a llegir. Aquella sensació de poder comprendre un conte per tu mateix... Allò era com obrir una porta a un univers nou. O l'alegria d'agafar un llapis i escriure el teu primer missatge amb sentit... Són petites fites que recordes per sempre.

També recordo els matins d'acollida, quan els meus pares m'havien de portar a l'escola més d'hora. Al principi ho vivia amb una angoixa enorme, però sempre hi havia un adult atent, una paraula dolça, una rialla que em feia sentir millor. L'equip de l'escola no només ens ensenya, també ens cuida, ens escolta, ens entén.

Amb el pas dels anys les aules canvien, arriben nous mestres, coneixements més complexos, nous reptes que ens preparen per a la vida. Però mai desapareix l'essència de l'escola: un espai on cada instant és valorat pel que és, on es promou el pensament crític, la col·laboració, la creativitat i el respecte.

La primària passa de pressa, gairebé sense adonar-te'n. I arribes a aquell darrer any, on tots sabem que s'acaba una etapa, però també que marxem amb una motxilla plena de vivències, sabers i amistats que han crescut amb nosaltres. És un curs de comiat, sí, però també de celebració, una etapa que ens prepara per continuar el camí, amb les arrels ben fermes.

Per això, quan algú em pregunta què destacaria de l'escola, parlaria de l'acompanyament, de l'educació emocional, de com ens han ensenyat a pensar, a expressar-nos, a estimar el coneixement i a cuidar-nos els uns als altres. Parlaria dels espais, dels mestres, dels moments compartits.

Triar escola no és triar només un lloc on aprendre a llegir o sumar. És escollir un entorn on créixer, on ser escoltat, on construir-te com a persona.

Júlia Marín
Alumna de segon de batxillerat

PROMOCIÓ 2023-2025

Segon de batxillerat A

Segon de batxillerat B

Segon de batxillerat C

A l'escola des de P3

Donar la nota per la pau

LA PAU A TRAVÉS DE LA MÚSICA

PAST
ORAL

Escrit per
l'equip de
pastoral

El dia 30 de gener de 2025 vam celebrar el DENIP (dia de la pau i la no violència) a l'escola. El dia de la pau se celebra en aquesta data perquè va ser el dia que van matar Mahatma Gandhi, un polític i pensador indi que va lluitar per aconseguir la justícia social i la concòrdia entre religions.

Aquest any vam treballar **la pau a través de la música**.

La música és un llenguatge universal. Totes les cultures i tradicions s'expressen a través de la música. Per això, arreu del món, la música uneix persones d'entorns i orígens diferents. Fins i tot aquells que són enemics en situacions de conflicte fan possible la convivència i la pau a través de la música.

Vam començar l'acte llegint tres frases d'en Pau Casals, el nostre músic ambaixador de la pau al món:

Al llarg de la vida, Pau Casals va lluitar constantment per **la pau, la justícia i la llibertat**. Des dels inicis, va rebutjar tocar en països on no es respectessin els principis democràtics i, els últims anys, es va manifestar en contra de nombroses guerres i de l'ús de les armes nuclears.

Seguidament, cada classe va portar el seu pentagrama amb la nota musical per a fer una bona melodia de la pau a la nostra escola.

Per exemple, el missatge de pau de la nota RE va ser "**RE**partir amor", el de la nota SOL, "**SOL**idaritat recíproca", amb el DO, "**DO**nar abraçades".

A la clau de sol vam escriure el nom de la nostra escola com a símbol de voluntat de fer possible la pau al nostre voltant. Totes i tots ens vam comprometre a aconseguir una bona harmonia, a no donar una mala nota i a unir-nos al desig de fer possible **la pau**.

"La bellesa de la música és que pot començar on acaba la paraula."

"La música pot canviar el món perquè pot canviar les persones."

"La música és el cor de la vida; per ella parla l'amor."

UN TRIMESTRE A L'ESTRANGER

Entrevista de **Núria Almeida**, professora i tutora d'ESO, a dues alumnes de tercer d'ESO, **Mia Mertens** i **Ivet Lamarca**, que van estar el primer trimestre del curs a Nova Escòcia (Canadà).

—Quins van ser els motius pels quals vas decidir, a segon d'ESO, que volíeu anar a estudiar a l'estranger?

Mia: Jo sempre havia volgut tenir l'experiència d'anar a Amèrica, penso que tenen una altra cultura i una altra manera de viure, i els deia als meus pares que de gran m'agradaria anar-hi. Aquí, a l'escola, ens van oferir aquesta oportunitat i la vam agafar, per poder viure aquesta experiència.

Ivet: Jo no m'ho havia planejat mai, però els meus pares m'ho van proposar i vaig pensar que era molt bona idea perquè seria una experiència que sempre recordaria i, a més, el meu anglès milloraria molt.

—Per què vas triar anar al Canadà?

Mia: Com he dit abans, jo tenia predilecció per anar a Amèrica, i vaig pensar que al Canadà hi ha llocs molt macos per veure i em va agradar la idea.

Ivet: A mi també em va agradar la idea de marxar lluny, a un altre continent, perquè el Regne Unit, Irlanda... estan més a prop i és més fàcil anar-hi en altres ocasions.

—Què us ha agradat més d'aquest país?

Ivet: A mi, el que més m'ha agradat és l'amabilitat de la gent, que et somriuen i et saluden quan vas pel carrer i t'ajuden si ho necessites. També m'han agradat molt els paisatges: en una hora de cotxe tant pots anar a la muntanya com a la platja, hi ha molts contrastos.

Mia: També la gent, molt amable i respectuosa, i la tranquil·litat que s'hi respira. He descobert l'esport nacional del Canadà: l'hoquei. He après les regles del joc, he vist partits d'alumnes de l'escola on anava i també he tingut l'oportunitat d'anar a veure un partit professional.

—Com ha estat l'experiència amb la vostra família d'acollida canadenca?

Mia: Jo crec que he tingut molta sort amb la meua família. Era una noia jove que també tenia acollida una noia alemanya. Ens portava a veure molts llocs macos de Nova Escòcia i va ser molt divertit. També cuinava molt bé i era molt amable. Ens va fer l'estada molt agradable.

Ivet: A mi, quan em van dir que la meua família seria un matrimoni d'uns seixanta anys no em va fer gaire gràcia. Després vaig saber que també estaria amb una noia alemanya i, quan els vaig conèixer i hi vaig conèixer, vaig acabar agafant-los molta confiança i m'ho vaig passar molt bé.

—Com ha estat la vostra immersió a l'escola de secundària canadenca?

Mia: A la meua High School hi anaven molts estudiants internacionals, però jo era la més petita, així que no estava amb ells perquè anaven a cursos superiors. Al principi, això va ser dur, perquè a la meua classe no hi havia cap estudiant internacional. La cosa va canviar quan em van pujar de nivell i aleshores em va tocar una classe amb amics internacionals que ja coneixia i vaig agafar més seguretat i confiança. Al final de tot, vaig acabar fent amics del Canadà, també. L'escola era molt gran, els professors ho feien molt bé i al final va acabar sent una experiència molt xula.

Ivet: La meva escola era molt petita, només s'hi feien dos cursos, 8è i 9è grau (que corresponen a 2n i 3r d'ESO). No hi havia estudiants internacionals. A la classe jo era l'única estudiant internacional, però m'hi vaig integrar i vaig fer molts amics.

—Què us emporteu d'aquesta experiència?

Ivet: Jo m'emporto les amistats: he fet molt bones amigues d'allà i algunes també d'aquí, que vaig conèixer perquè eren veïnes meves, i aquestes segurament les tornaré a veure. Mantenim el contacte a través de les xarxes socials.

Mia: Jo també m'emporto les amistats, tant del Canadà, internacionals (de França, de Bèlgica, d'Alemanya...) i també d'aquí. Sé que algunes potser no les tornaré a veure mai més i això fa mal, encara que, com explica la Ivet, mantenim el contacte a través de les xarxes. També m'emporto la cultura, el menjar, la manera de viure, el poble on vivia, que era molt maco.... i l'experiència global.

—Hi ha alguna cosa que no us hagi agradat o que creieu que es podria millorar?

Mia: A mi, el que no m'ha agradat és la distància, ja que és molt lluny, i els preus de les coses, ja que tot és molt car. Els aliments d'allà, al principi, no m'agradaven gaire, però al final t'hi acabes adaptant, així com els horaris dels àpats: el sopar, per exemple, és a dos quarts de sis a les sis. Al final, t'acabes adaptant a tot.

Ivet: A mi m'hauria agradat que a la meva escola hi hagués hagut més estudiants internacionals per poder fer una colla. Feia activitats en grup amb estudiants internacionals, però era un grup molt petit, de sis, que a més estudiaven en altres escoles llunyanes i només ens trobàvem un cop al mes. Per tant, m'hauria agradat haver tingut una colla d'amics internacionals.

—Aquesta experiència ha acomplert les vostres expectatives d'abans del viatge? Creieu que les ha superat?

Ivet: Jo no tenia gaires expectatives abans del viatge, perquè no em volia emportar desil·lusions, així que aquesta experiència ha superat el que jo em podia imaginar abans del viatge.

Mia: Jo sí que tenia algunes expectatives, però també pensava en els aspectes negatius que podien fer que la experiència no fos tan bona. Afortunadament no hi va haver problemes i tot va anar molt bé.

—Aquesta experiència que heu viscut us ha canviat d'alguna manera?

Mia: Personalment crec que sí: soc més madura, organitzada, no tinc tanta por a socialitzar i fer nous amics, a adaptar-me a nous entorns... Sí, crec que sí que m'ha canviat.

Ivet: Jo crec que soc més madura. També aprecio més la meva família i les persones i coses que he trobat a faltar. Ara i aquí ho valoro tot molt més.

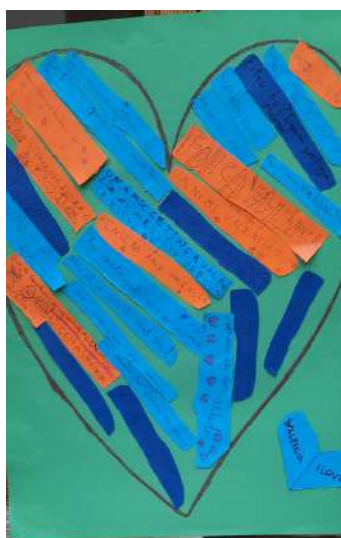

Ivet i Mia, moltes gràcies per compartir aquesta experiència!

—l'1 al 10, quina nota posaríeu a la vostra experiència?

Mia: Encara que sempre hi ha coses a millorar, aquesta experiència ha estat molt xula: jo li posaria un 9,5-10.

Ivet: Aquesta experiència m'ha encantat, però m'ha mancat el que he dit abans: tenir una colla d'amics internacionals. Jo li posaria un 9.

El menjador, un espai educatiu amb essència

El servei de menjador és molt més que un espai per dinar: és un temps educatiu integrat dins del projecte de l'escola, i per això cal donar-li el valor que li correspon.

Aquest curs, Scolarest ha introduït la filosofia **Skolarest Meraki** a totes les activitats del migdia. Aquesta filosofia es basa a posar l'essència, l'ànima i la passió en tot allò que fem.

S'estructura en quatre grans àrees: **salut, convivència, compromís i cultura**, amb l'objectiu de construir un projecte integral.

A través d'aquesta mirada, els infants:

- s'alimenten de forma saludable,
- conviuen en harmonia durant l'espai del migdia,
- es comprometen amb petites accions transformadores i
- viuen la cultura amb diversió.

L'equip de monitors i monitores hem treballat molt còmodament amb aquesta filosofia i hem sabut transmetre-la amb entusiasme als nens i nenes mitjançant les activitats dirigides. Així, el menjador esdevé un espai on créixer, aprendre i gaudir.

Escrit per
David
Campderrich

El sènior A femení ha jugat a la categoria de la Copa Catalunya per segona temporada consecutiva. Les noies han protagonitzat una temporada rodona. A més de ser la millor defensa de la lliga, han aconseguit quedar terceres en la fase regular, amb 17 victòries i 9 derrotes. Aquest resultat històric va donar lloc a la participació a la final a quatre per a l'ascens a la Supercopa que es va celebrar a Granollers el passat 17 i 18 de maig. Les noies, tot i fer una gran feina, van quedar quarts.

L'equip, format en gran part per jugadores de la casa, ha treballat de manera incansable i amb molta il·lusió durant tot l'any per competir al màxim nivell possible. **L'Adriana Baeza i la Patrícia Baeza**, dues de les peces clau d'aquest equip, ens expliquen com ho han viscut:

“Ha sigut una temporada de molt bona feina que ens ha permès arribar a lluitar per un ascens que no teníem present a l'inici de la temporada. Ens quedem amb tot el que hem aconseguit: hem quedat terceres a la lliga. Ara toca descansar i seguir endavant per aconseguir el mateix o un millor resultat la propera temporada”.

EL SÈNIOR A FEMENÍ CULMINA UNA TEMPORADA HISTÒRICA

Escrit per
Lidia Haro

El sènior B femení, per la seva banda, no ha pogut mantenir la categoria i algunes jornades abans d'acabar la competició va certificar el seu descens a la categoria de segona territorial. Tot i fer una feina consistent al llarg de la temporada, no ha resultat suficient per mantenir una categoria en què tot just només hem estat un any.

Pel que fa a la part masculina, el sènior A va aconseguir mantenir la categoria de Primera Catalana en l'últim partit en un molt bon tram final de temporada. I el sènior B masculí ha tingut una temporada tranquil·la i s'ha mantingut a la zona mitjana de la classificació durant bona part de l'any.

El bàsquet també a I3

Per primer cop en la història de Vedruna bàsquet, els més menuts, els infants d'I3, han pogut començar a fer bàsquet a partir del gener. D'aquesta manera, el bàsquet abraça tot l'alumnat de l'escola i els més apassionants podran gaudir d'una trajectòria íntegra dins l'entitat. “I3 era l'únic curs que es quedava per cobrir i la temporada passada ja vam plantejar obrir aquesta possibilitat. Per nosaltres, el més important és que des de petits aprenguin els valors que aporten els esports d'equip. A més a més, nosaltres treballem amb uns valors molt sòlids respecte la companyonia, l'esforç i la constància”, afirma Gonçal Artés, el responsable de l'escoleta. La proposta va ser molt ben rebuda i aquest curs 14 nens i nenes han aprofitat aquesta oportunitat. La idea és donar-li continuïtat i que els més petits continuïn sent els protagonistes de les tardes de divendres.

Maria Rosa Maymí Ogué, Medalla al Mèrit en Basquetbol, categoria d'Argent i històrica del bàsquet català 2024

La Maria Rosa Maymí Ogué és religiosa de la congregació Germanes Carmelites de la Caritat Vedruna i va ser professora de l'escola Vedruna Gràcia des del curs 1972-1973 fins al 2009.

La Maria Rosa ens explica les seves vivències i els seus records amb el bàsquet a Vedruna:

“Jo vaig arribar a Vedruna Gràcia a l'inici del curs 1972-73 i aleshores hi havia 2 equips de Bàsquet. A final de curs la persona que se n'encarregava va deixar l'escola i aleshores, el curs 1974-75, vaig començar a cuidar-me'n jo. Com que era tutora i professora, em va ser fàcil demanar la col·laboració dels pares per fer les taules dels partits dels dissabtes i que ells mateixos fossin els delegats d'equips; jo també era delegada. La veritat és que vaig tenir molt bona resposta.

Vàrem inscriure els equips en el Consell de l'Esport Escolar de Barcelona (CEEb), els grups de bàsquet van anar augmentant donat que els que ja existien, continuaven, i cada any s'afegien un, dos o tres grups nous. Amb la incorporació de nois a l'escola, el nombre d'equips va augmentar notablement.

El curs 1983-84 el grup femení de sisè d'EGB va ser finalista en el CEEb. Hi havia equip Aleví femení i de nois de quart i cinquè. El grup femení de segon de BUP era el més famós de l'escola i amb una llarga trajectòria. Hi havia també un equip masculí de segon de BUP i un equip femení i un de masculí de primer de BUP.

Recordo els entrenadors d'aquell moment: Pere Miquel Mesa, Manel Marin, Núria Solé, Luís Domínguez, Isabel Gómez, Xavier Pérez (es conserven els carnets) i també dels pares delegats: Sr. Barberán, Sra. Dicenta, Sr. Parés i d'altres que acudien a l'escola cada dissabte.

*Un fet important és quan els equips de bàsquet de l'escola van estrenar el **Vedruna-Gràcia** en les samarretes verdes d'aquell temps, abans que l'escola canviés l'antic nom d'Escola Sant Josep per l'actual nom d'Escola Vedruna Gràcia.*

Va ser cap al curs 1989-90 i 1990-91 que l'escola Vedruna Gràcia va arribar a tenir 13 equips i 11 entrenadors. Va ser una època molt maca, amb molt bon caliu de famílies, equips i entrenadors.

Després, va ser un goig veure que el primer equip de nois de BUP, que deixava l'escola en acabar els estudis (crec que era el 1990 o 1991) va demanar de poder continuar els entrenaments a l'escola i portar la samarreta del Vedruna-Gràcia per competir.

Venien a entrenar acabat l'horari escolar, i ho feien fins a les 10 del vespre. En acabar, ens tornaven fidelment les claus a la bústia del nostre pis, el de la comunitat.

El curs 1996-97 va ser el darrer curs que jo em vaig ocupar del bàsquet, ja que vaig reduir el meu temps a l'escola, i el curs 1997-98 se'n va fer càrrec el professor Albert Raich, que ja feia un temps que era a l'escola."

La Marta López Fontanals, antiga alumna i jugadora, i actual mare de l'escola, recorda:

"La meva experiència en el món del bàsquet a l'escola Vedruna Gràcia, si la memòria no em falla, va començar l'any 1984, quan estudiava vuitè d'EGB. Hi vaig estar jugant fins que vaig haver de marxar de l'escola a tercer de BUP. L'adolescència és un moment decisiu en la formació d'una persona i crec, sens dubte, que a mi, el bàsquet em va ajudar molt a esdevenir constant, tenaç i a saber treballar en equip.

Només en recordo coses bones d'aquell temps: entrenaments entre setmana durs, però amb molt bon ambient i amb la sensació de la feina ben feta; entrenadors plens de bons consells; l'evolució i millora en el joc a base d'esforç... Però el que més m'agradava eren els partits del cap de setmana, anar totes (l'equip era femení) a l'una, per a una mateixa finalitat: la de competir i guanyar, si era possible, però sobretot la de treballar en equip. Van ser bons moments!"

Des de l'any 1996, any en què la Maria Rosa va deixar el bàsquet, Vedruna Gràcia Bàsquet s'ha fet encara més gran, però manté viva l'essència que ella va impregnar: el bàsquet estretament vinculat a l'escola, amb un ambient familiar, amb la participació de pares i mares, amb la continuïtat d'antics alumnes jugant, fent d'entrenadors i portant la gestió tècnica i, el més important, la transmissió de valors a través del bàsquet per conèixer, aprendre i competir.

L'any 2024 la Federació Catalana de Basquetbol i la Fundació del Bàsquet Català han volgut retre homenatge a la persona i a la seva trajectòria en dues ocasions: el dia **29 de juny**, la Federació Catalana de Basquetbol va concedir-li la **Medalla al Mèrit en Basquetbol**, categoria d'Argent. Aquest reconeixement va ser lliurat en el decurs de la Festa del Bàsquet Català que es va celebrar al Cinema Aribau de Barcelona. Malauradament, un contratemps de salut va impedir que la Maria Rosa pogués assistir a l'acte i vaig tenir el goig de recollir la medalla en nom seu.

El **8 de novembre** en la XXIX Festa dels històrics i històriques del bàsquet català 2024, va ser reconeguda amb el guardó que es dona a persones relacionades amb aquest esport que, per la seva continuada trajectòria de servei als clubs i al bàsquet català, es consideren mereixedores d'aquest reconeixement públic. En aquesta ocasió, la Maria Rosa va poder gaudir de la festa i de l'homenatge que se li va fer.

Compartim plenament el reconeixement i la felicitació que li fa Rosalia Ribó, antiga alumna i jugadora.

"Vist avui, amb perspectiva, la Maria Rosa Maymí va ser una dona i monja molt avançada als seus temps. Amb el seu entusiasme i tenacitat va impulsar el bàsquet en una escola només de nenes en aquell moment, els anys 80, amb un doble vessant: fer esport però també transmetre els millors valors de l'esport en equip: companyonia, solidaritat i amistat.

El curs 1983 84 vam tenir la primera samarreta amb el nom de l'escola. Quina il·lusió que ens van fer aquella samarreta! Després de 40 anys, encara la tinc ben guardada!

A mi, personalment, em va marcar molt ja que he continuat fent esport i els valors apresos els he mantingut al llarg de la vida. Actualment, el llegat de la Maria Rosa continua ben viu a l'escola Vedruna Gràcia. Jo diria que el bàsquet ja forma part de l'ADN de l'escola, amb equips de totes les edats i grans èxits esportius.

Només em queda dir: moltes felicitats, Maria Rosa, i moltes gràcies per la teva gran i valuosa aportació a l'escola Vedruna Gràcia, a l'esport femení i al bàsquet".

Montserrat Castelló Binefa

Mon Jove

27 ANYS EDUCANT EN EL LLEURE

EL PROJECTE QUE ACOMPANYA INFANTS I JOVES A TRAVÉS DEL JOC

Des de l'any 1998, l'esplai Món Jove, vinculat a l'escola Vedruna Gràcia, ha estat educant infants i joves en el lleure, transmetent valors a partir del joc. En aquests 27 anys de trajectòria, les activitats han anat canviant, però la missió de l'esplai s'ha mantingut igual: acompanyar els infants en el seu desenvolupament perquè esdevinguin persones més sensibles i compromeses amb el món que els envolta.

Som un equip de monitors voluntaris, la majoria exalumnes de l'escola, i busquem transmetre a les noves generacions una manera diferent de veure el món. A través de l'educació en el lleure, complementem l'educació formal que es dona a l'escola, centrant-nos en valors com el respecte, l'esperit crític i l'empatia. Creiem en el joc com a mitjà educatiu, que conforma un llenguatge comú entre monitores i infants el qual ens permet arribar a un objectiu compartit.

L'any 2023 vam detectar una necessitat i vam decidir fer una cosa que no havíem fet fins aquell moment: obrir un grup d'esplai setmanal per als alumnes de primària, apropant l'esplai i el món del lleure als més petits. Des d'aleshores, cada dissabte fem tardes d'esplai amb el grup de Polaris.

Aquest grup el formen infants de l'escola de primer, segon i tercer de primària. Cada curs es fixen uns objectius relacionats amb les necessitats del grup, ja siguin generals d'acord amb l'etapa evolutiva o específics de la dinàmica del grup.

A partir d'aquests objectius es comencen a moure els engranatges de la nostra tasca pedagògica: l'equip de monitors pensa en un centre d'interès, una història que serveixi de fil conductor i que connecti les diferents activitats amb els valors que volem treballar.

Aquest any estem ajudant un grup d'amics a resoldre les seves diferències i a escoltar-se, i l'any passat les emocions personificades ens van fer diverses visites. A través d'aquests personatges i de les activitats que ens proposen, treballem una gran varietat de valors i ens assegurem que, a part d'aprendre, els infants gaudeixin i s'ho passin d'allò més bé!

A banda de les tardes d'esplai, també organitzem convivències, excursions i colònies d'estiu. Són moments per sortir de la rutina urbana de Barcelona, reconnectar amb la natura i continuar aprenent en un entorn diferent, ple de noves experiències i amistats.

De cara a l'any vinent, volem fer créixer encara més la família de Món Jove i fer arribar l'esplai a tothom. Per això, obrirem un nou grup per als infants que faran primer i segon de primària. Estem molt agraïts a totes les famílies que, any rere any, confieu en nosaltres i en el nostre projecte. Sense vosaltres, tot això no seria possible!

Gràcies per formar part de la història de Món Jove. Seguirem jugant, aprenent i creixent plegats!

Escrit per
Oriol Teixidó

NOVA JUNTA DE L'AFA VEDRUNA GRÀCIA: FEM ESCOLA JUNTS

Escrit per
Laura Canosa

Aquest curs, ja en marxa, hem fet relleu a la junta sortint, que durant quatre anys ha fet una gran tasca i a qui agraïm profundament el compromís i la dedicació. Comencem així una nova etapa a l'AFA Vedruna Gràcia, plena d'energia, il·lusió i ganes de continuar fent escola amb vosaltres.

Som famílies de l'escola, com tu, que creiem en la força de la comunitat per acompanyar el creixement dels nostres infants.

Qui som?

Aquest curs, la nova junta està formada per:

- Presidenta: Laura Canosa
- Vicepresident: Carlos Pinto
- Tresorer: Aitor Vila
- Secretari: Sergi Fernández
- Vicesecretaria: Anna Arqué
- Vocals: Cata Salamanca i Judith Casado

Judith Casado

Aitor Vila

Laura Canosa

Anna Arqué

Ens acompanyen també els delegats i delegades, i totes les comissions de treball, que són el cor actiu de l'AFA.

Com entenem l'AFA?

Amb esperit col·laboratiu, proper i transparent, volem construir ponts entre les famílies i l'escola. Participem, escoltem, fem propostes, compartim. I, sobretot, treballem perquè cada infant, cada família i cada moment d'escola sigui viscut amb acompanyament i il·lusió.

Què fem?

Acompanyem, impulsem i donem forma a moltes iniciatives que fan créixer la vida de l'escola. Per exemple, des de fa anys, l'AFA s'encarrega de coordinar la natació de primer de primària, una activitat molt esperada pels infants i que ajuda a fer que aquesta experiència sigui possible, segura i ben organitzada.

Les nostres comissions

Aquestes són les comissions i grups:

- Benestar digital
- Cultura
- Festa de la Primavera
- Geganters i Timbalers
- Igualtat
- Medi ambient
- Món Jove
- Solidaris
- Protegim els patis (finalitzada)
- Comunicació (nova comissió)

També participem en accions com els finals d'etapa: l'acampada d'I5, la cloenda de segon de batxillerat, el comiat de quart d'ESO, el tancament sisè de primària; la coral Vedruna Gràcia, a la qual donem suport amb una petita aportació perquè puguin desenvolupar la seva activitat de la manera més enriquidora possible, i els projectes de col·laboració de la natació i la revista de l'escola.

Cadascuna d'aquestes comissions treballa des de l'estima i el compromís, en àmbits molt diversos, per fer de Vedruna Gràcia una escola viva, plural i oberta.

Cata Salamanca

Sergi Fernández

Un camí compartit

Ens proposem cohesionar, comunicar i construir junts; sempre amb la mirada posada en les necessitats reals de les famílies. Sabem que no calen grans gestos per fer una gran diferència: a vegades, n'hi ha prou amb una mà amiga, una idea compartida o una estona de dedicació.

Volem fer un agraïment especial a la comissió de Protegim els Patis que, treballant colze a colze amb l'escola, ha estat clau per aconseguir una fita històrica: que el Parlament reconegui que el so dels patis no és contaminació acústica. Amb aquest èxit, la comissió finalitza la seva tasca. Gràcies de tot cor a totes les persones que ho heu fet possible.

També volem agrair a les famílies i membres de l'AFA que acaben etapa aquest curs. El vostre pas ha deixat empremta i la vostra dedicació ha estat clau per arribar fins aquí.

Si tens ganes de sumar-te, donar un cop de mà o col·laborar amb alguna comissió, et convidem a fer el pas. Cada aportació, per petita que sigui, compta.

Entre totes i tots fem escola. Fem comunitat. SOM-HI!

Carlos Pinto

ESCOLA VEDRUNA GRÀCIA
Gran de Gràcia, 236
08012 Barcelona
Tel. 93 218 82 69
www.vedrunagràcia.cat